

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym – Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Olejnik

Protokolant: prot. sąd. Anna Kujawińska

przy udziale oskarżyciela publicznego st. asp. Szymona Spychały

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2017 r.

sprawy **M. W.**

obwinionego o czyn z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 19 października 2016 r. w sprawie sygn. akt III W 1984/15

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 50 zł opłaty za drugą instancję.

Sławomir Olejnik

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 października 2016r. r., Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, w sprawie M. W. obwinionego o czyn z art. 86 § 1 k.w. uznał go za winnego tego, że w dniu 10.10.2015r. o godzinie 10.35 w P. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) kierując samochodem marki T. nr rej. (...) wykonując manewr zmiany pasa ruchu nie ustąpił pierwszeństwa i doprowadził do zderzenia z samochodem marki M. o nr rej. (...). Za powyższe wykroczenie Sąd Rejonowy wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 500 zł oraz obciążył go kosztami postępowania.

Wyrok powyższy zaskarżył obrońca obwinionego, zarzucając, że błędnie ustalono stan faktyczny przebiegu zdarzenia. Obrońca wskazał także na obrazę przepisów prawa materialnego tj .art. 19 ust.1 ustawy prawo o ruchu drogowym w zw. z art. 86§1 k.w. W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego i zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego uzasadnionych wydatków z tytułu ustanowienia obrońcy /k/116 -118v/.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna, zaś żaden z postawionych zarzutów nie mógł doprowadzić do uchylenia bądź zmiany zaskarżonego wyroku.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji w sposób właściwy, a w związku z tym wnikliwy i skrupulatny przeprowadził postępowanie dowodowe i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał zarówno sprawstwo, jak i winę obwinionego odnośnie przypisanego mu wykroczenia.

Ocena materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 i 7 k.p.k., jest oceną wszechstronną i bezstronną, nie narusza granic oceny swobodnej, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Swoje stanowisko Sąd I instancji w sposób szczegółowy i przekonujący umotywował w pisemnym uzasadnieniu. Uzasadnienie to jako pełne, jasne i logiczne, odpowiada wymogom z art. 424 k.p.k., umożliwiając kontrolę odwoławczą zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Skarżący zakwestionował przede wszystkim ustalenia Sądu Rejonowego w zakresie przebiegu kolizji. Sąd Odwoławczy nie dopatrywał się jednak uchybień, które wskazywałyby na popełnienie błędów w tym zakresie przez Sąd Rejonowy i w pełni zgodził się z oceną przeprowadzonego przez Sąd I instancji postępowania dowodowego.

Wskazać należy iż, Sąd Okręgowy podzielił ustalenie Sądu I instancji, że do zdarzenia doszło na skutek gwałtownej zmiany toru jazdy obwinionego, następnie hamowania na skrzyżowaniu wskazanym w zarzucie, w następstwie czego kierujący M. T. S. nie miał możliwości uniknięcia kolizji pomimo podjętej próby „odbicia” w lewo na co wskazują udokumentowane uszkodzenia obu pojazdów, a także opinia biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków drogowych /k. CO 085 opinii pkt 6.1 „podkreślenie”/

Dlatego też Sąd odwoławczy nie podziela w żadnej mierze zarzutów skarżącego /naruszenia art. 7 k.p.k., stosowanego odpowiednio w postępowaniu w sprawach o wykroczenia/, jakoby ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji, w szczególności powołanego biegłego, była dowolna i sprzeczna ze zgromadzonym materiałem dowodowym, bowiem jest ona spójna w powiązaniu z zeznaniami pokrzywdzonego i świadka N. L.

Z przyczyn wskazanych powyżej pozbawionym zatem podstaw okazał się zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.

Wobec stwierdzenia więc, iż nie uchybiono wskazaniom wiedzy lub logicznego rozumowania, ani też nie wykroczone poza ramy swobodnej oceny, brak jest podstaw do wzruszenia orzeczenia.

Tym samym też jako oczywisty okazał się bezzasadnym zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 19 ust.1 ustawy prawo o ruchu drogowym w zw. z art. 86§1 k.w., skoro doszło w sprawie do prawidłowego ustalenia stanu faktycznego inkryminowanego zdarzenia.

Apelacja została wniesiona przez obrońcę obwinionego przeciwko całemu rozstrzygnięciu, a więc zarówno co do winy, jak i co do kary. Sąd Okręgowy uznał jednak, iż nie ma podstaw do kwestionowania uzasadnienia rozstrzygnięcia w przedmiocie kary.

Należy bowiem przypomnieć, iż z sytuacją rażącej niewspółmierności kary mamy do czynienia wtedy, gdy rozmiar represji w rozpoznawanej sprawie jest w sposób oczywisty nieproporcjonalny w stosunku do dolegliwości wymierzanych podobnym sprawcom w podobnych sprawach. Przy czym nie chodzi o każdą ewentualną różnicę co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok SN z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSPriP 1995/6/18). Zdaniem Sądu Okręgowego, w niniejszej sprawie taka okoliczność nie zachodzi.

Sąd Odwoławczy w pełni podziela zawartą w uzasadnieniu wyroku argumentację, iż orzeczenie kary grzywny w wysokości 500 zł jest odpowiednie do stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia.

Uznając zatem, że Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę zgodnie z przyznanym mu mocą ustawy sędziowskim uznaniem i że kara ta nie razi niewspółmiernością zarówno w rozumieniu surowości jak i łagodności, Sąd II instancji nie uwzględnił wniesionej apelacji.

Sąd Okręgowy, mając na uwadze zasady określone w art. 118 § 1 k.p.k. oraz art. 627 i art. 634 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w., obciążył obwinionego kosztami postępowania za II instancję.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy orzekł jak na wstępie.

Sławomir Olejnik